Проців Олег

консультант програми "FLEG-II" від WWF в Україні

Суперрегуляція або кому служить п’яте колесо мисливської бюрократії

У вересневому номері за 2015 рік (Полювання і риболовля) опублікована моя стаття «Мисливські адмінпослуги». Гуляючи просторами інтернету, випадково натрапив на сайт Мінекономрозвитку і торгівлі України. Із наповнення сайту стало зрозуміло, що до компетенції Міністерства належить серед іншого й забезпечення процесу надання адміністративних послуг. Тож, щоб поділитись власними напрацюваннями у секторі надання адміністративних послуг, я направив їм електронною поштою вищезгадану статтю, навіть не сподіваючись на відповідь, так як не формулював визначеного законом інформаційного запиту або звернення. Але машина державного управління закрутилась і, на превелике моє здивування, мені прийшла з Міністерства відповідь. Висловивши вдячність за мою громадянську позицію, серед іншого було повідомлено, що відповідно до чинного законодавства державну політику у сфері мисливського господарства формує Мінагрополітики, а її реалізатором виступає Держліагенство. Так як вирішення означених у статті «Мисливські адмінпослуги» питань відноситься до цих центральних органів державної влади, тож їм була переадресована стаття.

Хочу читачам лише нагадати про те, що я на підставі викладених аргументів доводив, що контрольну картку обліку добутої дичини та порушень правил полювання необхідно виключити з переліку документів, які необхідні при полюванні, і відповідно виключити з переліку адміністративних послуг, а до часу прийняття владою політичного рішення та внесення відповідних змін до Законодавства функцію надання цих адмінпослуг передати органам місцевого самоврядування. А для зручності мисливців повноваження з видачі посвідчень мисливця теж передати органам місцевого самоврядування.

Тезово наведу аргументи, викладені у статті щодо відміни контрольної картки обліку добутої дичини та порушень правил полювання: з часу встановлення вона ніколи не виконувала функції щодо обліку добутої дичини та порушень правил полювання; спричинила додаткові невиправдані незручності для мисливців; суперечить заявленій владою політиці на дерегуляцію; спостерігається значний

вплив корупційної складової при наданні адміністративних послуг у галузі мисливського господарства та полювання.

Отож направлена до Мінекономрозвитку і торгівлі України стаття «Мисливські адмінпослуги» була опрацьована Держлісагентством України, про що мене повідомили листом. З низкою аргументів резюме було негативним: «Держлісагенство вважає за недоцільне вилучення з переліку адміністративних послуг видачу щорічної контрольної картки обліку добутої дичини і….», а пропозиція щодо передачі повноважень видачі посвідчень мисливця та контрольних карток органам місцевого самоврядування і відповідно видачі через місцеві центри надання адміністративних послуг не розглядалась.

Основний аргумент, який, на думку Держлісагенства, буде негативно впливати на мисливську галузь при відміні контрольних карток, полягає в тому, що дозвіл на добування тварин (ліцензія, відстрільна картка) після закінчення полювання повертаються користувачам мисливських угідь, і відмітка про добування тварин у щорічній контрольній картці є єдиним підтвердженням законності добування тварин під час їх транспортування. На мою думку, з цим твердженням не можна погодитись, так як використаний бланк ліцензії на право полювання дійсно повертається до користувача мисливських угідь, а відповідно до вимог статті 35 ЗУ «Про мисливське господарство та полювання» реалізація користувачем мисливських угідь продукції полювання дозволяється лише при умові відповідного дозволу (довідки про проходження ветеринарно-санітарної експертизи м'яса) органу державної ветеринарної медицини. Крім цієї довідки при оплаті за мисливську продукцію користувач мисливських угідь отримує кошти, за які повинен видати квитанцію. Твердження про те, що відстрільну картку мисливець повинен повернути користувачу, не підтверджується жодним нормативно-правовим документом. А отже, вона є відповідним документом, який підтверджує законність добування дичини.

Крім того, твердження щодо необхідності будь-якого документу, який би підтверджував законність набуття м'ясної продукції під час транспортування, є надуманою. Хіба хтось, купляючи на ринку м'ясо, вимагає у продавця будь який документ? Або, купуючи у магазинах м'ясо, ми зберігаємо касові чеки, поки не дійдемо до дому і не зваримо борщ? Хіба у когось із мисливців перевіряли рюкзаки з дичиною під час їх повернення додому? Більше того, навіть під час відкриття

кримінальних проваджень ніхто не береться встановити походження м'яса – свійське чи дичини.

На переконання Держлісагентства, за допомогою обробки даних з Контрольних карток можна виявити повторне використання бланків ліцензій або відстрільних карток, перевищення користувачами пропускної спроможності. Це твердження є досить сумнівним, так як на практиці при повторному використанні бланків ліцензій в них просто під час полювання не прописують дату, аналогічно – і в контрольній картці. Де дійсно існує проблема, так це у безконтрольному випуску відстрільних карток користувачами мисливських угідь, що призводить до безконтрольному використання природних ресурсів та до тіньової економіки. Але цієї проблеми органи публічної влади не помічають.

Останнім аргументом Держлісагентства щодо доцільності дії контрольної картки є те, що проблема зменшення витрат на отримання адміністративної послуги вирішена завдяки запровадженню можливості її отримання поштою. Хочу зазначити, що відповідно до Наказу Держлісагентства України від 11 квітня 2013 № 104 та інформаційної картки адміністративної послуги видачі контрольної картки обліку добутої дичини та порушень правил полювання у розділі «Умови отримання адміністративної послуги» не передбачено залучення до цього процесу пошти. Більше того, п. 9 «Порядок та спосіб подання документів, необхідних для отримання адміністративної послуги» визначає, що документ подається особисто, а відповідно до п. 14 «Спосіб отримання відповіді (результату)» - й отримується особисто. На практиці такий механізм реалізувати неможливо. Я впевнений, що такий механізм отримання адміністративної послуги ніхто і не намагався реалізовувати. Зрозуміло, існує багато дискусійних позицій щодо доцільності тої чи іншої адміністративної послуги у галузі мисливського господарства. Але всім відомо, що у дискусії народжується істина, тож вважаю, що дискусію найкраще вести навіть через засоби масової інформації, щоб залучити до неї ширше коло зацікавлених осіб, які зможуть аргументовано довести свою позицію. Особливо цінним було б залучення до дискусії власне спеціалістів, які безпосередньо реалізовують чинне мисливське законодавства. Переконаний, що читачі часопису захочуть почути аргументовані відповіді з цього питання, а редакція надасть шпальти.

Проців О.Р. Суперрегуляція або кому служить п’яте колесо мисливської бюрократії // Полювання та риболовля. – 2016. – № 5 (175) травень. – С. 1.